

sporu, jež při obmezení prosby žalobní nepřevyšovaly hranice bagatelní, tuto v dalším postupu řízení překročily? Byly-li by pokládány za »věc hlavní«, nezbylo by, než zase řízení bagatelní podle Šu 453 odst. 1 c. ř. s. převést v původní řádné řízení, neboť rozšíření žalobní prosby jest podle Šu 235 odst. 1 c. ř. s. změnou žaloby, která by po případě nesměla býti ani připuštěna, kdyby výše útrat překročila i hranici určenou pro příslušnost okresního soudu (§§ 235, odst. 1 c. ř. s. a § 49 č. 1 j. n.). Kdyby staly se útraty sporu »věcí hlavní«, bylo by nutno rozhodnouti rozsudkem (§§ 390 a 404 c. ř. s.), ze kterého bylo by připuštěno odvolání (§ 461 c. ř. s.) a za podmínek Šu 502 c. ř. s. i dovolání, čímž by zanášena byla otázka útratová až do III. stolice a tím byl by zmařen účel zákona, jehož předpisem § 528 c. ř. s. chtěl dosíci, totiž zameziti, aby Nejvyšší soud v otázkách útratových, jako v otázkách méně důležitých, nebyl zatěžován. Z toho všeho jest zjevno, že útraty sporu nesmějí způsob řízení určovati a že zmizí-li ze sporu »hlavní věc« nadobro, jest dále u okresního soudu ve sporném jednání pokračovati a rozhodovati jen podle předpisu daných pro řízení bagatelní (v témže smyslu také Eisinger v Juristen-Zeitung 1923 str. 176). To možno připustiti tím spíše, že při rozhodnutí ve formě **u s n e s e n í** (odstavec I.) rekursní soud nemůže skutková zjištění prvního soudu, učiněná volným hodnocením průvodu, přezkoumati a jinými nahraditi, takže protokol o dalším ústním jednání u okresního soudu může se obmeziti jen na údaje v Šu 451 c. ř. s. uvedené.

Čís. 3869.

Náhrada škody za neoprávněné odsouzení.

Lhůtu Šu 4 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 109 ř. zák., jest počítati ode dne, kdy bylo skutečně žalobci doručeno prohlášení ministerstva spravedlnosti do vlastních rukou, byť při tom nebylo šetřeno předpisu o doručování žalob.

(Rozh. ze dne 20. května 1924, Co I 2/24.)

Žalobce byl původně odsouzen pro zločin loupeže, po obnově řízení bylo pak trestní řízení proti němu zastaveno. Žádost o náhradu škody za neoprávněné odsouzení ministerstvo spravedlnosti výnosem ze dne 7. června 1923 zamítlo. Žalobu na erár o zaplacení náhrady, zadanou na soudě dne 17. září 1923, procesní soud **p r v é s t o l i c e** (vrchní zemský soud v Praze) zamítl, vzav za prokázáno, že zamítající usnesení ministerstva spravedlnosti bylo žalobci doručeno již dne 15. června 1923, takže žaloba byla podána opožděně. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl odvolání.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti vývodum odvolacího spisu, že, když při doručení prohlášení ministerstva práv, upírajícího žalobci náhradní nárok, ne-

bylo šetřeno předpisu Šu 106 c. ř. s. o doručování žalob do vlastních rukou, nelze jinaké doručení žalobci považovati za platné. Zákon ze dne 21. března 1918, čís. 109 ř. zák. ustanovuje v Šu 4, že náhradní nárok se promlčuje ve třech měsících ode dne, kterého bylo straně k vlastním rukám doručeno odmítavé prohlášení ministerstva práv, nepřikazuje však výslovně, že doručení musí se státi podle předpisů pro žaloby (§ 108 c. ř. s.), jako na příklad v Šu 155 poslední odstavec, § 550 odstavec třetí, § 564 odstavec první, § 567 odstavec třetí c. ř. s. a v Šu 171 odstavec pátý a 395 odstavec první ex. ř. a j. Ani z ustanovení Šu 6 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 109 ř. zák. nelze to dovoditi, ježto dle něho jest teprve v řízení o žalobě podle Šu 5 cit. zák. použití předpisů soudního řádu s obměnou, v něm uvedenou. Z toho plyne, že podle Šu 4 cit. zák. jest promlčecí lhůtu počítati ode dne, kdy bylo skutečně žalobci doručeno prohlášení ministerstva spravedlnosti do vlastních rukou, byť při tom nebylo šetřeno předpisu o doručování žalob (§ 106 c. ř. s.). Nalézací soud dospěl ku zjištění, že manželka žalobcova stejně jako v jiných dvou nebo třech případech, spis pro žalobce u radního P-a dne 15. června 1923 přijala, jej domů přinesla a že žalobce hned po příchodu, ještě téhož dne, spis do vlastních rukou obdržel, což se stalo i ve všech případech ostatních. Vývody odvolací, pokud doličují, že manželka žalobcova jako svědkyně nepotvrdila, že vždy došla žalobci k jeho žádosti k radnímu P-ovi pro poštovní zásilku, nýbrž toliko někdy, přiči se spisům a právní závěry, jež odvolání z této okolnosti činí, uchylují se od skutkových zjištění spisům odpovídajících. Odvolací soud, přezkoumajav prvým soudem provedené důkazy, shledal, že výše uvedený skutkový závěr nalézacího soudu jest výsledkem správného hodnocení celého jednání a veškerých průvodů podle Šu 272 c. ř. s., pročež jeho zjištění přijal i za základ pro své rozhodnutí (§ 498 c. ř. s.). Bylo-li zjištěno, že odmítavé prohlášení ministerstva spravedlnosti bylo žalobci doručeno do vlastních rukou již dne 15. června 1923, způsobem shora uvedeným, posoudil nalézací soud správně věc i s hlediska právního, když od tohoto dne — t. j. od 15. června 1923 — čítal tříměsíční promlčecí lhůtu podle Šu 4 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 109 ř. zák. a když, zjisti, že žaloba Bedřicha B-a byla podána přímo u soudu až 17. září 1923, uznal, že nárok promlčením zanikl a žalobu zamítl.

Čís. 3870.

Tříleté úroky lze vymáhati v pořadí jistiny, třebaže není současně vymáhána jistina. Tím, že úrokový nedoplatek knihovně zajištěné pohledávky byl zažalován, o něm smír uzavřen a exekučně proň dobyt zástavní právo v pozdějším pořadí, nepozbyly tříleté úroky před příklepem vydražené nemovitosti pořadí jistiny. Totéž platí o úrocích z prodlení, útratách sporu a exekuce.

(Rozh. ze dne 20. května 1924, R I 343/24.)

Na vydražené nemovitosti vázla pro vymáhající věřitelku pod pol. 4—5 listu C pohledávka 50.000 Kč. Zažalovavši úroky z této pohle-